

12. Government of Canada, 1985. *Task force on the development of a strategic plan on citizenship*. Ottawa, ON: Secretary of State.

13. Osborne, K., 2001. Democracy, democratic citizenship and education. In J. P. Portelli and R. P. Solomon (Eds.) *The erosion of democracy in education: From critique to possibilities*. Calgary, AB: Detselig, 29 – 61.

14. Joshee, R., 1996. The federal government and citizenship education for newcomers. *Canadian and International Education*, 25, 108-127.

15. Statistics Canada, 2005. *Longitudinal survey of immigrant to Canada: A portrait of early settlement experiences*, 89 – 614-XIE. Ottawa: Statistics Canada.

DOI: <https://doi.org/10.32626/2309-9763.2023-31-41>

УДК 378.014.6:005

Джинг Ванг,

аспірантка другого року навчання

кафедри педагогіки та менеджменту освіти,

Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка

Кам'янець-Подільський, Україна

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-6291-8840>

opndf22.vanh@kpnu.edu.ua

ПРІОРИТЕТНІ МОДЕЛІ РОЗВИТКУ ВИЩОЇ ОСВІТИ В СУЧАСНОМУ КИТАЇ

Анотація: У статті акцентується увага на важливості застосування інноваційних моделей розвитку вищої освіти, що повинні включати в себе: *плановість*, коли стратегію розробляють фахівці чи вчені-дослідники на основі аналізу стану функціонування освіти; *досвід*, коли стратегію розробляють методом спроб і помилок із залученням максимальної кількості педагогічних працівників; *взаємозв'язку* освіти із розвитком економіки. В цю модель повинні входити внутрішні, зовнішні, наукові, творчі, економічні та ідеологічні потреби. Модель розглядається як сформована засобами знакових систем мислительні аналоги (логічні) конструкти, що схематично відображають освітню практику в цілому або її окремі фрагменти.

У статті аналізується трансформація розвитку сучасної моделі вищої освіти Китаю в історичній ретроспективі. *Перший етап:* 1978-1984 рр. У цей період почалося реформування економічної та політичної системи країни. *Другий етап:* 1985-1992 рр. У 1984-1985 роках Центральний комітет Комуністичної партії Китаю послідовно прийняв рішення про реформу економічної системи та реформу наукової та технологічної системи. *Третій етап:* 1993-1998 рр. На початку 1992 року товариш Ден Сяопін інспектував Південь Китаю, після чого були опублікували його основні промови, які стали доповіддю на «14-му національному конгресі Комуністичної партії Китаю». *Четвертий етап:* з 1999 року по теперішній час. У червні 1999 року Центральний комітет партії та

Державна рада провели третю національну конференцію щодо вищої освіти «Реформи і Відкриття».

У статті зазначається, що у багатокомпонентну модель якості університетської освіти повинна включатися велика кількість чинників: наявність видатних науковців та вчених, які мають значну кількість досліджень, монографій, пов'язаних з актуальними проблемами сучасної освіти; можливість досягнення студентами певних (креативних, нестандартних, логічних) цілей в результаті навчання в університеті; якість диплому та успішне працевлаштування. Підкреслюються параметри якості вищої освіти в умовах сьогодення: перехід від неоправданих методів навчання, до інноваційних, які передбачають індивідуалізацію освітнього процесу; управління розвитком вищої освіти на засадах державно-приватного партнерства; командна робота; високий рівень мотивації навчання; активне співробітництво того, хто навчає, і того, хто навчається; високий професіоналізм суб'єкта; інтелектуальний розвиток суб'єкта; його здатність до самонавчання.

Ключові слова: пріоритети; модель; управління; розвиток; вища освіта; Китай.

1. Вступ / INTRODUCTION

Постановка проблеми. Актуальність проблематики, яку ми розглядаємо, не викликає заперечень. У сучасному Китаї, так само як і у будь якій країні світу, що прагне розвитку й вдосконалення менеджери з освітньої галузі прагнуть створити такі моделі де б ключовими аспектами були: успішна економічна складова; національні інтереси та потреби; змістовність та функціональність освітнього процесу.

В умовах сьогодення, ефективність інноваційного процесу у розвитку вищої школи досягається завжди за умови взаємозв'язку всіх структурних компонентів будь-якої освітньої моделі. Це дає змогу реалізовувати і вивчати практичну доцільність нововведення у системі, незалежно від рівнів та змісту її застосування. Так у структурних моделях розвитку вищої освіти ключовими аспектами повинні бути:

1. *Організація* (діагностика, розробка програми чи проекту, фахова підготовка, практична реалізація, узагальнення);

2. *Управління* (прогнозування, планування, організація, координація, контроль та оцінювання, узагальнення).

Сьогодні, у Китаї управлінська стратегія є набором організаційних рішень, що забезпечують реалізацію філософії діяльності вищої школи та створюють умови для повноцінної реалізації професійних здібностей педагогічного колективу.

Переконані, пріоритетні моделі розвитку вищої освіти повинні включати в себе: *плановість*, коли стратегію розробляють фахівці чи вчені-дослідники на основі аналізу стану функціонування освіти; *досвід*, коли стратегію розробляють методом спроб і помилок із залученням максимальної кількості педагогічних працівників; *взаємозв'язку* освіти із розвитком економіки.

Коли сьогодні, ми аналізуємо питання якості й розвитку моделі вищої освіти в Китаї, звертаємо увагу на те, що в цю модель повинні входити внутрішні, зовнішні, наукові, творчі, економічні та ідеологічні потреби. Також, у цьому контексті вказуємо на важливість наявності мотивації самоактуалізації, мотиваційних тенденцій узгодженості позицій, досягнення успіху у поставлених завданнях.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблема, що розглядається була популяризована наступними авторами: Ян Хван, Джі Бао, Чен Гуолиан, Донг Йеюн, Ван Сюджу, Го Вейлу, Фенг Ванг, Біан Кахонг, Ван Лиджинг, Зу Юханг, Ян Хонгжия, Чжао Хуа, Ян Юнкун. Вчені досліджували у своїх роботах: стратегічні зміни у структурі вищої освіти Китаю; функціональну автономію університету з балансом між державним управлінням і автономією; механізмів інновацій управління коледжем в поточній економічній ситуації; реформування системи вищої освіти в умовах глобалізації.

2. МЕТА ТА ЗАВДАННЯ / AIM AND TASKS

Метою статті є висвітлення пріоритетних моделей розвитку вищої освіти в сучасному Китаї. Досягнення поставленої мети зумовлює вирішення наступних **завдань**: аналіз розвитку ключових моделей вищої освіти та можливість їх подальшого удосконалення.

3. РЕЗУЛЬТАТИ ДОСЛІДЖЕННЯ / RESEARCH FINDINGS

У наш час у Китаї застосовується національна модель управління вищою освітою – це модель державного контролю та надзору. Ця модель є важливою в умовах сучасного розвитку освіти. Її авторами є видатні вчені француз Навиф і голландець Ванфогт [1]. Моделі ми розглядаємо як сформовану засобами знакових систем мислительні аналоги (логічні) конструкти, що схематично відображають освітню практику в цілому або її окремі фрагменти. Вважаємо за необхідне, з метою логічності висвітлення матеріалу статті розкрити трансформацію розвитку сучасної моделі вищої освіти Китаю в історичній ретроспективі.

Так, з 1978 по 2003 рік модель управління розвитком вищої освіти країни змінювалась у 4 етапи під контролем китайського уряду.

Перший етап: 1978-1984 рр.

В цей період почалося реформування економічної та політичної системи країни. Початок освітньої реформи поклало успішне скликання третього пленарного засідання Одинадцятого центрального комітету Комуністичної партії Китаю в 1978 році. З 1979 по 1984 рік, освітнє співтовариство Китаю, особливо педагоги вищої школи, зробили всеосяжну та глибоку спробу аналізу *системи управління*. Модель управління вищою освітою на цьому етапі, як і раніше, суворо і повністю контролювалося владою. Автономія у вузах як і раніше була дуже обмежена.

Другий етап: 1985-1992 рр.

У 1984-1985 роках Центральний комітет Комуністичної партії Китаю послідовно прийняв рішення про реформу економічної системи та реформу наукової

та технологічної системи. У 1985 році було проведено національну конференцію з освіти, де було прийнято «Рішення про реформу освітньої системи», розглядалися питання створення Національної комісії з освіти для координації розвитку всіх освітніх моделей.

«Рішення» розглядалося як стрибок у просуванні реформи економічної системи та розуміння моделі управління вищої освіти Урядом. Визначили повноваження та завдання державної комісії з освіти, відповідних компетентних органів державної Ради та департаментів освіти провінційних, муніципальних та автономних регіонів.

Учені Джі Бао, Чен Гуолиан, Донг Йеюн, Ван Сюджу у роботі «Стратегічна зміна структури вищої освіти Китаю. Китайське дослідження вищої освіти» [2] підкреслювали, що Статус закладів вищої освіти, які повністю контролювалися центральним департаментом, суттєво змінився. На цьому етапі в країні змінилися деякі елементи моделі національного нагляду:

Відбулося посилення автономії вищої школи, що привело до розвитку ринку вищої освіти. Сформована нова система керування освітою. Розроблена теорія оцінки якості вищої освіти та розширені експериментальні дослідження освіти у практичній площині. Поступово вводяться спрощені умови Директивного плану щодо зарахування до вищої школи у стислі строки. Значно побільшало випадків незапланованого зарахування, кількість студентської молоді зростає.

Третій етап: 1993-1998 рр.

На початку 1992 року товариш Ден Сяопін інспектував Південь Китаю, після чого були опублікували його основні промови, які стали доповіддю на «14-му національному конгресі Комуністичної партії Китаю». Цей виступ висвітлив найважливіші ознаки того, що Реформа системи вищої освіти увійшла до нового етапу.

У лютому 1993 року Центральний комітет Комуністичної партії Китаю та Державна Рада офіційно опублікували «Схему розвитку освіти Китаю». Для Уряду цей політичний документ став основою просування реформи системи вищої освіти, а саме:

- механізм макроскопічного контролю (трансформація урядових функцій, від прямого адміністративного управління Вузами до макроскопічного менеджменту);
- система ієрархічного управління та відповідальності (взаємозв'язок між центральним та місцевими урядами, додатково встановлюється система центрального і провінційного ієрархічного управління і децентралізації. Центральний уряд безпосередньо управляє економікою країни й соціальним розвитком. Керівництву і управлінню вищою освітою, що організоване місцевою владою, надаються повноваження по ухваленню освітніх рішень в провінції).
- законодавством надаються гарантії прав автономії закладам вищої освіти (законом визначаються права і обов'язки вищої школи, заклад вищої освіти може дійсно стати юридичною особою, яка не залежить ні від кого в організації навчального процесу, лише тільки від вимог суспільства).

З 1993 по 1998 рік в реформуванні системи управління вищої освіти Урядом був досягнутий великий прогрес:

- по-перше, усунули недоліки «сегментації вузів». За допомогою виконання програм «Спільне будівництво; Співпраця; Злиття; Об'єднання», було скорочено або

- об'єднано більш як 400 закладів вищої освіти, результатом чого стало збільшення студентів від 1091 осіб (у 1991 р.) до 2927 осіб (у 1996 р.);
- по-друге, в 1998 році був обнародований і реалізований «Закон про вищу освіту», викладання стало відбуватися згідно з новим законом;
- по-третє, автономія університетів додатково була реалізована і розширена.

У 1996 році 25 % загальнонаціонального бюджету Національної комісії освіти склали витрати на створення коледжів, а безпосередньо 70 % на університети. Збільшення самостійності вищої школи дозволило коледжам і університетам користуватися достатньою фінансовою владою. Згідно з теорією державного контролю (державного контролю моделей Навифа і Ванфогта) на цьому етапі модель вищої освіти урядового управління вже поступово відділяється. Спостерігаються *такі процеси*:

- недоліки старої системи виправлені;
- об'єднання закладів вищої освіти поступово стає логічним та виправданим;
- починає формуватися модель диверсифікованої системи;
- зусилля із регулювання ринку вищої освіти постійно збільшує роль простого адміністрування.

Четвертий етап: з 1999 року по теперішній час.

У червні 1999 року Центральний комітет партії та Державна рада провели третю національну конференцію щодо вищої освіти «Реформи і Відкриття». Оголосили «Рішення Центрального комітету Комуністичної партії Китаю щодо поглиблення реформи освіти, а також всебічному сприянню якості освіти». Це «Рішення» висвітлює три думки Уряду про професійну вищу школу.

По-перше, триває завершення програми «Спільне будівництво; Коригування; Співпраці і злиття», утворюючи два рівня управління центрального й провінційного. Нова система, основана на управлінні провінційним народним урядом. За дозволом Державної ради уряд провінції отримав право управляти професійними технічними коледжами відповідно до закону.

По-друге, ще більше було спрощено адміністрування й децентралізацію центральної влади, що дає змогу більш ефективно управляти розвитком регіону.

По-третє, ефективно впроваджується та розширюється автономія університетів в адаптації до розвитку місцевої економіки. Після обнародування «Рішення – Реформа і Розвиток» країна вступила в новий віток прогресу, відбулося прискорення економічного процесу і досягнення прориву в різних галузях. В Китаї закінчилась епоха лише централізованого управління, яка відбувалася впродовж півстоліття. Сьогодні реформується та утворюється новий етап внутрішньої системи управління вищої школи.

Отже, з усього вищесказаного, підкреслимо, що реформи які були обнародовані та реалізовані у 1985, 1993 і 1999 роках, зокрема реформа вищої освіти Китаю, особливо Урядова реформа системи управління вищої освіти, досягла визначних результатів. Система, яка відповідає ринковій економіці, поступово формується. Проте, ми також повинні тверезо усвідомлювати, що досі основною ідеєю реформи системи вищої освіти як і раніше є спрощення адміністрування і децентралізації, що була

запропонована в 1978 році для зміцнення функції управління. Щодо автономії, само собою зрозуміло, ці методи і практики є вірними, але з точки зору логіки «теоретичної конструкції» вони все ще вдосконалюються. Таким чином, зміни і трансформації моделей управління розвитком вищої освіти в Китаї продовжують вдосконалюватися (див. рис. 1).

Рис. 1. Ключові аспекти структурної моделі управління розвитком вищої освіти

Щодо нового періоду, також слід зазначити, що система управління вищою освітою поступово перетворилася на механізм управління двома рівнями (управління центральне та провінційне). У той же час центральний Уряд поступово передає управлінські повноваження з керівництва коледжів і університетів провінційним Урядам, щоб місцеві органи влади мали велику автономію в управлінні інноваційними системами вищої освіти та підвищували рівень використання ресурсів освітньої галузі. Крім того, у минулому управління вищою освітою було єдиним прямим адміністративним управлінням. З поступовим поглибленням реформи системи управління вищої освіти, вона стає основним засобом законодавства, фінансування, планування, інформаційних послуг у будівництві різних освітніх моделей.

Зазначимо, що при реформуванні та розвитку ринкової економіки роль системи вищої освіти у будівництві сучасного національного економічного зростання є значною.

Проте, в системі управління вищою освітою все ще існує багато запитань:

1. Деякі концепції управління освітою у вищих школах очікують оновлення.

Зазначимо, в умовах сьогодення, деякі університети як і раніше використовують систему управління за економічною потребою. Хоча вони провели багато реформ, ця система освіти була глибоко укорінена і не змінилася в порівнянні з великими фундаментальними змінами. Отже, вона відносно відстає від національної концепції «Управління освітою». Якщо існуючі правила застаріли, вони не можуть бути позитивними, що в свою чергу призводить до низької ефективності управління. Така модель управління є занадто адміністративною, тобто без значних змін. А це означає, що вона не відповідає сучасним концепціям «Орієнтації на людей» й «Орієнтації на студентів». Концепція так званого «старого контенту» буде безпосередньо приводити до низької ефективності у сфері викладання, що вплине на якість навчання. Крім того, концепція управління освітою у вищих школах нажалі не оновлюється своєчасно, що також негативно впливає на її розвиток. Це перешкоджає інноваційному мисленню студентів, їх розвитку особистості, а це не сприяє процесу удосконалення молоді загалом.

2. Деякі системи управління освітою в університетах і коледжах чекають інноваційного оновлення.

По-перше. Деякі системи управління освітою є занадто формальними та не достатньо науково обізнаними. Багато програм контенту не розглядалися з наукової точки зору, а це утрудняє проявити реальну систему цінностей управління освітою.

По-друге, велика кількість закладів вищої освіти виступає за інновації, реформи та розвиток, але від держави отримання допомоги відбувається не своєчасно. У результаті чого, в деяких університетах бракує чіткої системи планування. Це не лише не сприяє інноваційним підходам в управлінні освітою, але й перешкоджає розвитку менеджменту взагалі.

3. Деякі методи управління навчальним процесом очікують модернізації.

У небагатьох університетах на жалі ще існують необґрунтовані методи та технології управління освітою, що впливає на організаційну функцію в цілому. Вони просто розглядають свої власні потреби, а не розвиток освіти. Ця система управління не сприймає взаємодію викладача зі студентами.

4. Покращення якості командної роботи.

Рівень управління освітою безпосередньо пов'язаний із загальною якістю відповідної колективної роботи. Інколи спостерігається, що якість командної роботи не ефективна. Педагоги занадто жорстко поведуться зі студентами. Викладачі просто керуються правилами і положеннями Статутів, з метою об'єднання студентів у рамках системи. Але разом з тим, вони не звертають увагу на індивідуальний підхід при роботі зі студентством [4, 5].

На наш погляд, поняття якості освіти є багатовимірним, тому що відсутня єдина модель для оцінки якості освіти в різних країнах світу. У багатокомпонентну модель якості університетської освіти, як відомо, включається велика кількість чинників:

– наявність видатних науковців і вчених, які мають значну кількість досліджень, монографій, пов'язаних з актуальними проблемами сучасної освіти;

- можливість досягнення студентами певних (креативних, нестандартних, логічних) цілей у результаті навчання в університеті;
- якість диплому та успішне працевлаштування.

Підкреслимо, якісна освіта завжди адаптується до вимог і потреб суспільства, стимулює новаторські зміни, налаштовує суб'єкта на конструктивні дії.

Звернемо увагу на такі обов'язкові параметри якості вищої освіти:

- перехід від неоправданих методів навчання, до інноваційних, які передбачають індивідуалізацію навчального процесу;
- управління розвитком вищої освіти на засадах державно-приватного партнерства;
- командна робота;
- високий рівень мотивації навчання;
- активне співробітництво того, хто навчає, і того, хто навчається;
- високий професіоналізм суб'єкта;
- інтелектуальний розвиток суб'єкта;
- його здатність до самонавчання.

Переконані, що спільним для успішної діяльності всіх закладів вищої освіти в сучасних умовах є:

- децентралізація та автономія в управлінні університетами;
- активізація в університетській освіті наукової діяльності;
- підвищення рівня фундаментальності освіти;
- адаптація до нових потреб студентів і суспільства;
- єдність наукових підходів;
- розширення партнерства університетів.

Вважаємо, що це все можливо здійснити за умови грамотної професійно-інноваційної діяльності сучасних менеджерів освіти. Погоджуйтесь з думками професора Ірини Кучинської, які вона висловила у своїх роботах «Інноваційна освітня діяльність: змістовність та функціональність педагогічних технологій в умовах сучасного реформування» та «Керівник у сфері освіти: інтелігент, інтелектуал, менеджер-новатор», де автор підкреслює значущість ефективної новаторської, інноваційної діяльності, креативного, критично мислячого керівника закладу освіти. Педагог підкреслює, що сучасний менеджер повинен обов'язково розглядати навчальний процес з позицій інноваційних стратегій; культури мислення та спілкування; цінностей культури викладання; співпереживання та особистісного розвитку [8; 9].

3. ВИСНОВКИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ПОДАЛЬШИХ ДОСЛІДЖЕНЬ / CONCLUSIONS AND PROSPECTS FOR FURTHER RESEARCH

Підсумовуючи проаналізований матеріал, вважаємо за доцільне висвітлити ключові аспекти розвитку моделей вищої школи у сучасному Китаї. А саме:

- сприяння інноваційній стратегії в системі управління вищою освітою;
- росування автономії вищої школи (до мінімуму обмежити втручання відповідних урядових департаментів);

- змінити урядові функції і системи управління у вищій освіті;
- реалізувати диверсифікації об'єктів вищої школи з постійним поглибленням освітньої реформи;
- розвивати приватні коледжі і університети, визнавати важливість ролі приватних університетів в соціальному розвитку і інституціональному середовищі;
- оптимізувати установи, що керують закладами вищої освіти (сформулювати практичні робочі цілі і реалізувати наукову та стандартизовану систему оцінки);
- розділити функціональні обов'язки між окремими управлінськими системами;
- поліпшувати системи викладання і досліджень, належне коригувати професійні дисципліни, інновації викладацької роботи;
- сприяти підготовці лідерів та оптимізувати викладацькі ресурси.

Перспективним напрямом подальших досліджень є розроблення та впровадження інноваційних моделей розвитку сучасної освітньої галузі Китаю.

4. СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ / REFERENCES (TRANSLATED AND TRANSLITERATED)

1. Ян Хван, 2003. *Від моделі державного контролю до моделі державного нагляду – вдосконалення сучасної китайської моделі управління урядом вищої освіти.* [J]. *Освіта* 19 (5).
2. Ji Baocheng, 2005. Стратегічна зміна структури вищої освіти Китаю [J]. *Китайське дослідження вищої освіти.* (3).
3. Чен Гуолиан, Донг Йеюн, Ван Сюджу. 2018. *Інновації в освіті.* [J]. Jiangxi Procoration and Technical College. (7).
4. Го Вейлу, Фенг Ванг. 2010. Реакція Уряду на автономію університету – дослідження щодо балансу між управлінням та автономією [J]. *Адміністративне право* (2).
5. Bian Kaihong, 2020. Аналіз інноваційних механізмів управління освітою [J]. Jiangxi Procoration and Technical College. (11).
6. Ван Лиджинг, Зу Юханг, Ян Хонгжия, 2019. *Епоха успіху.* [J]. Jiangxi Procoration and Technical College. (9).
7. Чжао Хуа, Ян Юнкун, 2004. Реформа системи вищої освіти в області глобалізації [J]. *Журнал Шогуанського коледжу: видання Social Science.* (11).
8. Кучинська, І. О., 2022. Інноваційна освітня діяльність: змістовність та функціональність педагогічних технологій в умовах сучасного реформування. *Педагогічна освіта: теорія і практика: Збірник наукових праць / Кам'янець-Подільський національний університет імені Івана Огієнка; Інститут педагогіки НАПН України [гол. ред. Бахмат Н.В.], 33 (2-2022), Київ: Міленіум, 20-31.*
9. Кучинська, І. О., 2019. Керівник у сфері освіти: інтелігент, інтелектуал, менеджер-новатор. *Педагогічна освіта: теорія і практика: Збірник наукових праць / Кам'янець-Подільський національний університет імені Івана Огієнка; Інститут педагогіки НАПН України [гол. ред. Лабунець В.М.]. 27 (2-2019), Кам'янець-Подільський, 59-63.*

PRIORITY MODELS OF HIGHER EDUCATION DEVELOPMENT IN MODERN CHINA

Jing Wang,

Graduate Student of the Second Year of Study,
Department of Pedagogy and Education Management,
Kamianets-Podilskyi Ivan Ohiienko National University
Kamianets-Podilskyi, Ukraine
ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-6291-8840>
opndf22.vanh@kpnu.edu.ua

Abstract. The article emphasizes the importance of applying innovative models of higher education development, which should include: planning, when the strategy is developed by experts or research scientists based on the analysis of the state of education functioning; experience, when the strategy is developed by trial and error with the involvement of the maximum number of pedagogical workers; the relationship between education and economic development. This model should include internal, external, scientific, creative, economic and ideological needs. The model is considered as formed by the means of sign systems, mental analogues (logical) constructs that schematically reflect the educational practice as a whole or its individual fragments.

The article analyses the transformation of the development of the modern model of higher education in China in historical retrospect. The First Stage: 1978-1984. During this period, the reform of the country's economic and political system began. The Second Stage: 1985-1992. In 1984-1985, the Central Committee of the Communist Party of China successively adopted decisions on the reform of the economic system and the reform of the scientific and technological system. The Third Stage: 1993-1998. In early 1992, Comrade Deng Xiaoping inspected Southern China, after which his keynote speeches, which became the report at the "14th National Congress of the Communist Party of China", were published. The fourth stage: from 1999 to the present. In June 1999, the Party Central Committee and the State Council held the third national conference on higher education "Reforms and Openings".

The article states that a multi-component model of the quality of university education should include a large number of factors: the presence of outstanding scientists and scientists who have a significant number of studies and monographs related to the current problems of modern education; the possibility of students achieving certain (creative, non-standard, logical) goals as a result of studying at the university; quality of the diploma and successful employment. The parameters of the quality of higher education in today's conditions are emphasized: the transition from unjustified teaching methods to innovative ones that provide for the individualization of the educational process; managing the development of higher education on the basis of public-private partnership; teamwork; high level of learning motivation; active cooperation of the one who teaches and the one who learns; high professionalism of the subject; intellectual development of the subject; his capacity for self-learning.

Keywords: priorities; model; management; development; higher education; China.

REFERENCES (TRANSLATED AND TRANSLITERATED)

1. Yan Khvan, 2003. Vid modeli derzhavnoho kontrolyu do modeli derzhavnoho nahlyadu – vdoskonalennya suchasnoyi kytays'koyi modeli upravlinnya uryadom vyshchoyi osvity [From the State Control Model to the State Supervision Model - Improving the Modern Chinese Higher Education Government Management Model]. [J] *Osvita*, 19 (5).
2. Ji Baocheng, 2005. Stratehichna zmina struktury vyshchoyi osvity Kytayu [Strategic change in the structure of higher education in China]. [J]. *Kytays'ke doslidzhennya vyshchoyi osvity*. (3).
3. Chen Huolyan, Donh Yeyun & Van Syudzhu, 2018. Innovatsiyi v osviti [Innovations in education]. [J]. Jiangxi Procoration and Technical College. (7).
4. Ho Veylu & Fenh Vanh, 2010. Reaktsiya Uryadu na avtonomiyu universytetu – doslidzhennya shchodo balansu mizh upravlinnyam ta avtonomiyeyu [Government response to university autonomy – a study on the balance between governance and autonomy]. [J]. *Administratyvne pravo*. (2).
5. Bian Kaihong, 2020. Analiz innovatsiynykh mekhanizmiv upravlinnya osvitoyu [Analysis of innovative mechanisms of education management]. [J]. Jiangxi Procoration and Technical College. (11).
6. Van Lydzhyhnh, Zu Yukhanh & Yan Khonhzhyya. 2019. Epokha uspikhu [The Age of Success]. [J]. Jiangxi Procoration and Technical College. (9).
7. Chzhao Khua & Yan Yunkun, 2004. Reforma systemy vyshchoyi osvity v oblasti hlobalizatsiyi [Reform of the higher education system in the field of globalization]. [J]. *Zhurnal Shohuanskoho koledzhu vydannya Social Science*. (11).
8. Kuchyns'ka, I. O. 2022. Innovatsiyna osvitnya diyal'nist': zmistovnist' ta funktsional'nist' pedahohichnykh tekhnolohiy v umovakh suchasnoho reformuvannya [Innovative educational activity: meaningfulness and functionality of pedagogical technologies in the conditions of modern reform]. *Pedahohichna osvita: teoriya i praktyka: Zbirnyk naukovykh prats' / Kam'yanets'-Podil's'kyy natsional'nyy universytet imeni Ivana Ohiyenka; Instytut pedahohiky NAPN Ukrayiny* [hol. red. Bakhmat N.V.], 33 (2-2022), Kyiv. Milenium, 20 – 31.
9. Kuchyns'ka, I. O., 2019. Kerivnyk u sferi osvity: intelihent, intelektual, menedzher-novator [Leader in the field of education: intellectual, intellectual, manager-innovator]. *Pedahohichna osvita: teoriya i praktyka: Zbirnyk naukovykh prats' / Kam'yanets'-Podil's'kyy natsional'nyy universytet imeni Ivana Ohiyenka; Instytut pedahohiky NAPN Ukrayiny* [hol. red. Labunets' V.M.], 27 (2-2019), Kam'yanets'-Podil's'kyy, 59 – 63.